

NOSTALGISCH OPWIJKS WINTERZICHT (1949)

Ik zie OPWIJK en mijn buurt hier weer
vanuit de vroegere kamer waar mijn moeder
haar enig kind baarde met veel wee en zeer.
Mijn foto toont het dorp van vroeger.

Daar gedijde het leven in rustige straten
waar mensen spontaan mekaar aanspraken
misschien omdat hun dagen trager waren.
Achter de huizen, niet ruim, werd in de tuinen
geen meter grond braak gelaten.
Sparzame ouders en winters zuinig
zeefden kooltjes uit de sintels
terwijl sneeuwmannen vorst-elijk praalden
ongestoord en de ballen om hun oren floten
tot de uitbundigheid van bekampende kinkels
de "witheren" ten gronde schoten.
Wij verorberden spek met spruiten en "skofferdeinden"
met wasdraadijzers op klompen beslagen.
Winterhanden tintelden bij hulpvaardig werk,
zomervoetjes hinkelden blij in 't perk.
Opperuimde schavuiten leefden wij ons buiten uit.
In alles vonden wij steeds speels avontuur.
Een trouwkoets met een koppel in de echt verbonden
moest wijken voor ons carbuurgedonder.
De milde tijd thuis van het Westminster-schouwgarntuur
tikte vredig het uur en helder klonk zijn Marialied
dat moeder meezong als voor 't gezin de dag begon.

Mijn jeugdfoto's verbeelden geen grijs bestaan
waarbij zwart-wit de kijker zou kunnen vervelen.
Behoudens een gezouten schelmenstreek
bleef de sneeuw toen dagen lang zuiverwit.
Voor vaders roede onze geveinsde schrik ten spijt
vulden wij elke schoolweek grotendeels met jolijt.
Ofschoon jaren papier doen vergelen
zulle beelden van toen in mij nooit vergaan.
Ghislain Lanckmans